

Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Născută în Orașul Viselor, Hollywood, **Caprice Crane** și-a dorit dintotdeauna o carieră în televiziune, mai cu seamă că mama ei a fost actriță, iar tatăl ei, Les Crane, moderator de talk-show-uri distins cu un premiu Grammy pentru realizarea unor faimoase interviuri televizate cu Malcolm X, Bob Dylan și mulți alții. Caprice a ales să studieze cinematografia la New York University. La scurt timp după absolvire, a lucrat ca scenaristă și realizatoare de emisiuni la MTV, apoi s-a reorientat către muzica de film și a înființat o casă de discuri. Însă, în cele din urmă, pasiunea pentru scris a determinat-o să-și încerce norocul ca romancieră și i-a reușit de minune. Primul ei roman, *Sunt aiuriă și se ia!* (*Stupid and Contagious* – titlul reproduce un vers al hitului *Smells Like Teen Spirit* al formației Nirvana) apare în 2006 și cucerește instantaneu și definitiv publicul. Nu-i de mirare că faimoasa Courtney Love, văduva lui Kurt Cobain, a furat un exemplar al cărții dintr-o librărie! Următoarea carte, ***Vai, ce-am uitat!*** (*Forget About It*, 2007) a fost desemnată de Romantic Times Book Reviews Best Chick Lit Book în 2007 la categoria *mainstream*. Următorul său roman, *Family Affair*, apare în octombrie 2009. În prezent, Caprice Crane lucrează la continuarea celebrului serial *Beverly Hills 90210*. Până acum în colecția „Cocktail“ a apărut romanul *Sunt aiurită și se ia!*

Caprice Crane

Vai, ce-am uitat!

Traducere din engleză și note de
ROXANA BĂLTĂREȚU

HUMANITAS
fiction

Coperta de ILINCA SIMIONESCU
Redactor NICOLETA DRĂGHICEANU

CAPRICE CRANE
FORGET ABOUT IT

Copyright © 2007 by Caprice Crane
This edition published by arrangement with
Grand Central Publishing, New York, New York, USA.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRANE, CAPRICE

Vai, ce-am uitat! / Caprice Crane; trad.: Roxana Băltărețu. –
București: Humanitas Fiction, 2009
ISBN 978-973-689-302-5

I. Băltărețu, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

*Tatălui meu, Les Crane,
de la care moștenesc umorul ciudat.
El e de vină.*

1. Primul meu mariaj

M-am măritat când aveam șapte ani. Îmi amintesc de parc-a fost ieri. M-am măritat cu vecinul meu de vizavi, Todd Beckett. Todd a fost împotriva întregii afaceri (tipic masculin, deși în necunoștință de cauză cu privire la plăcerile vieții conjugale, întrucât informațiile astea nu se regăseau în curriculumul clasei a doua) – suferea de fobia asumării responsabilității –, dar până la urmă s-a arătat de acord, din moment ce nu aveam altceva de făcut în ziua aia. Ceremonia a fost oficiată de prietena mea cea mai bună, Catherine Parker.

Era pe la mijlocul lui iulie, dar era o vreme absolut perfectă pentru nuntă: briză, 24 de grade C și un cer de un albastru perfect. Mă simțeam norocoasă că puteam purta ținuta de gală – blugii scurți de la Jordache și sutienul în culorile curcubeului de la costumul de baie. Cat purta șortul ei preferat din petice colorate de la Dolphin și tricoul cu Van-Halen moștenit de la frate-su mai mare – mă rog, nu atât moștenit, cât șparlit –, iar Todd era îmbrăcat ca întotdeauna într-un tricou de la Hang Ten și reiați. Temperatura nu avea nici o importanță pentru el – Todd purta reiați și bascheți indiferent de gradele de afară.

Ceremonia a fost organizată în curtea din spatele casei părinților mei, chiar sub leagăn; acolo am stat în fața lui Cat, care ne-a privit grav și a început: „Iar tu Jordan «Jordy-Jeleu» Landau, îl iei pe Todd Beckett să îți fie un soț legal la bine și la rău, până când moartea vă va despărți?” Am iertat-o pe Cat pentru invocarea jeleului, poreclă de mare inspirație, dată de tatăl meu vitreg – știam că era turbată că trebuia să joace rolul ofițerului, și nu cel de mireasă.

— Da, am spus fiecare.

— Vă declar soț și soție. Poți săruta mireasa. Și trebuie să țină cât ai zice de trei ori Mississippi.

Și ne-am sărutat. Mă rog, buzele ni s-au atins și nu am mișcat un mușchi cât a numărat Cat „un Mississippi, doi Mississippi, trei Mississippi“. Și asta a fost tot. Eu, desculță cu flori în păr. O ceremonie simplă. Fără discuții în familie. Nici un stres cu privire la numărul invitaților. Fără coșmaruri legate de certificate de căsătorie. Fără probleme. Dar aveam tort. Mereu vedeam cupluri în filme mânjindu-se cu tort pe față și am considerat că asta făcea parte integrantă din ceremonie.

— E timpul pentru tort! a strigat Cat și ne-am pregătit să ne murdărim.

Cu o oră înainte de ceremonie scosesem două prăjituri cu ciocolată Sara Lee din congelator, ca să se dezghețe. Le-am cocoțat una peste alta în încercarea de a crea efectul de turn al torturilor de nuntă pe care le văzusem în filme. M-am furișat pe lângă prăjitura mea cu etaj și mi-am lins un deget îndulcit. Erau dezghețate. Așa că am luat o mână zdravănă de prăjitură și l-am împrășcat pe Todd. Apoi a luat și el o mână și m-a împrășcat, atent să nu îmi intre în păr. Asta la început. Până când și-a dat seama cât de mult apreciez eu atenția cu care se ferea să-mi glazureze bretonul meu cel aranjat. La revedere șuvițe, bun venit glazură! Cat a îndrăznit să râdă, așa că amândoi am împrășcat-o și pe ea. Aparent din răzbunare, de fapt ca să nu se simtă exclusă.

Mi-am amintit că văzusem de curând Karate Kid II, film în care avea loc un fel de ceremonial al unui legământ în care un cuplu de japonezi bea ceai unul din ceașca celuilalt, așa că am hotărât să facem și noi la fel. Era prea cald pentru ceai, drept care eu și Todd am mestecat câte o bucățică de gumă Hubba Bubba de struguri, am făcut baloane și ne-am apropiat unul de altul până când baloanele s-au atins și s-au lipit – așa vom fi legați pe viață. Cadou de nuntă, Todd mi-a dat un pachet întreg nedesfăcut de Bubblicious cu aromă de pepene.

A fost o zi nebună. Ceea ce îmi amintesc cel mai clar e cât de repede au mers lucrurile. Cred că a durat cam două minute de când am clocit ideea și până când am spus „Da“.

Asta înainte de a mă îngrozi la gândul că aş fi putut rămâne însărcinată de la sărutul de trei secunde. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă îngrozeam mai tare, așa că l-am apucat pe Todd de mână.

— Crezi că aş fi putut rămâne însărcinată de la sărutul ăla? am șoptit eu.

— Nu știi. Ai fi putut? a întrebat.

— Dacă aş ști, nu te-aș mai întreba.

Și am rămas așa privindu-ne un moment, Todd clipind des și ridicând din sprâncene.

Apoi a dat din umeri.

— Ei bine, noi tocmai ne-am căsătorit, așa că, dacă ești însărcinată, bănuiesc că e OK. Cred că ar fi fost mai rău dacă n-am fi fost căsătoriți.

— Și eu cred la fel, am spus.

Problema era deja rezolvată. Ceremonia se încheiase, iar căsătoria s-a consumat cu un joc de-a prinselea.

Căsătoria cu Todd a fost, probabil, încercarea mea de a construi o legătură între doi oameni mai armonioasă sau, cel puțin, nu la fel de dezastruoasă, precum fusese mariajul părinților mei. Îmi amintesc ziua când primul meu tată și-a lăsat mâinile pe umerii mei. M-a privit drept în ochi și mi-a spus:

— Jordan, vreau să știi că te iubesc foarte mult și vreau să îți minte acest lucru.

Îmi amintesc că m-a încercat un sentiment de groază, deși nu-mi dădeam seama exact dacă asta era – știam doar că nu mă simțeam bine, așa că am încercat să îmi distrag atenția, studiind firele de păr care îi ieșeau un pic cam mult din nas.

— Știi asta, Jordan? Știi că te iubesc mult, atât cât e omenește posibil? a întrebat.

Am clipit și am privit unicul fir de păr gri care se furișa afară din nara stângă ca un șoricel printre alți șoricei negri, ca să vadă dacă drumul e liber.

— Jordan?

— Da, tati.

— Înțelegi?

— Îhm...? am răspuns, mai puțin convinsă decât probabil își dorea el.

— S-ar putea să nu ne mai vedem o vreme, a continuat, dar asta nu înseamnă că n-o să fiu pe-aproape...

Cuvintele lui s-au risipit cu o pauză prea teatrală. Părul din nas a şuierat încet în liniștea așternută. Eram hipnotizată. Apoi a reluat, gata să tragă concluzia finală:

— Vreau doar să mă asigur că știi că tati te iubește și că nu o să ajungi o lesbiană care urăște bărbații.

Aveam abia cinci ani. Un milion de gânduri se întreceau în capul meu – un milion de întrebări pe care voiam să i le pun, dar mă simțeam paralizată. De ce îmi spui asta? Unde pleci? Când te întorci? Ce e aia o lesbiană? Și, cel mai important, o să-ți tai vreodată firele de păr din nas?

N-a ieșit nimic din gura mea. Ei bine, nimic din cele unșpe milioane de întrebări care îmi vâjâiau în cap ca o ploaie de meteoriți, pustiindu-mi mintea până când își epuizau energia și se stingeau. Singurul lucru pe care l-am îngăimat a fost „OK“.

A dat din cap aprobator, a spus „Ce fată bună!“ și dus a fost.

Când mama s-a întors din curtea din spate, câteva minute mai târziu, nu m-a crezut când i-am spus că am impresia că tata nu se mai întoarce acasă. S-a burzuluiit la mine pentru că am spus asemenea grozăvii și m-a întrebat dacă „mă cred ghicitoare-n stele“. I-am spus că nu. I-am spus că nu sunt ghicitoare și nici lesbiană – asta pentru că, deși nu știam ce înseamnă cuvintele astea, mi s-a părut că asta trebuia să spun și mi-am dat seama că mama avea nevoie de încurajare.

— CE? a țipat.

Și i-am explicat – spunându-i tot ce mi-a zis el, atât de exact pe cât mi-am putut aminti – și cred că am prins esența destul de bine pentru că după asta ea s-a dus în baie și a plâns trei ore jumate.

Când în sfârșit a coborât, avea fața uscată și ținea capul sus. Era evident că petrecuse câteva ore în fața dulapului cu haine bune; purta o rochie neagră, pe care nu o mai văzusem, cu un dublu șirag de perle la gât. Efectul era acela de eleganță, presărată cu o fărâmă de sexualitate – și, sincer, acest moment mi-a distrus pentru totdeauna mitul despre *little black dress*. M-a dus în camera mea, m-a îmbrăcat cu rochița liliachie

de ocazii, m-a pieptănat și mi-a strâns părul cu două panglici. Apoi m-a așezat pe pat și mi-a spus că o să o luăm de la început. Și exact asta am și făcut.

Trei ani mai târziu aveam o viață nou-nouță, întregită cu o casă nouă, un tată nou și o bonă nouă. Ați putea crede că toate chestiile astea mă speriau, și poate așa și e, dar la momentul respectiv nu sufeream deloc.

Walter Landau a intrat repede în viața noastră, s-a căsătorit cu mama și mi-a spus să îi zic „tată”. Mama l-a denumit „noul și îmbunătățitul meu tată”, dar nu reușeam să văd ce fusese atât de rău la celălalt. Mi-a oferit-o pe domnișoara Butterworth, o corcitură de câine maro, care avea o dungă albă, ca o nuga, în creștetul capului. Domnișoara B. era cea mai bună prietenă a mea din lume. Stătea sub picioarele mele la masă, mă urmărea peste tot – chiar și atunci când mă duceam la baie ea mă aștepta la ușă – și dormea cu mine în fiecare noapte. Aveam o familie minunată, pe prietena mea cea mai bună, Cat, și pe noul meu soț, Todd.

Cat, Todd și cu mine eram cei trei mușchetari. Făceam totul împreună. Cat și cu mine eram diametral opuse, chiar și fizic. Eu aveam părul castaniu și lung, ea era blondă. Eu eram albă cu pistrui pe nas și în jurul lui, ea era veșnic bronzată. Aveam amândouă aproximativ aceeași înălțime, dar Cat a fost întotdeauna mai subțire decât mine. Am devenit surori de cruce înțepându-ne degetele și lipindu-le unul de celălalt. Eram prea mici să știm despre SIDA și că lucrurile de genul ăsta nu sunt chiar recomandabile, dar acelea au fost vremuri bune, vremuri când clasa întâi era considerată precoce pentru a face sex neprotejat și a-ți injecta heroină, așa că totul a ieșit bine.

Nunta mea a avut loc cu o lună înaintea zilei mele de naștere și de asta îmi aduc aminte, pentru că îmi doream cu disperare drept cadou o bicicletă albastru-metalic de la Schwinn cu șaua în formă de banană și cu un coș de răchită cu becuțe în formă de flori. Îmi doream bicicleta aia mai mult decât orice pe lume și, când în dimineața aia fatidică tata mi-a zis să ies până afară să îi aduc ziarul, ochii mi-au picat pe bicicleta visurilor mele – Schwinnul mult râvnit!

Am zbierat atât de tare de fericire, încât soră-mea cea mică s-a dezlănțuit într-o mare de lacrimi, dând semnalul de pornire a unei rivalități crude ce a durat peste două decenii.

Amintirile din acea perioadă sunt frumoase, în mare parte, și presupun că asta se datorează faptului că nu sunt neapărat amintiri, ci, mai degrabă, povești construite în jurul fotografiilor și filmelor de atunci. Adevărul e că după ce tata ne-a lăsat baltă, mama a dezvoltat o fobie vizavi de abandon și sărăcie. A ripostat transformându-se într-o materialistă mârșavă în raport cu toate aspectele vieții sale, iar noua mea familie a luat aspectul unei alianțe incomode dintre un bărbat care făcea o căruță de bani și două femei cărora le făcea plăcere să-i cheltuiască – aceste femei fiind mama și soră-mea, Samantha, care a crescut ca o copie la indigo a mamei mele. Și mai eram și eu. Eram și eu pe-acolo, mai degrabă ca un ingredient inutil provenit din familia ratată, și nu ca un plus al celei noi. Sau poate că asta era doar în capul meu. Ca atunci când Samantha mi-a zis că taică-meu a pompat în mine toate genele lui nasoale de n-am mai putut moșteni nimic din genele bune ale mamei. Sau poate astea erau doar boscorodeli frățești. Dacă pricinuirea unor coaste rupte poate fi o chestie ce se face între surori.

Dacă amintirile noastre ar fi înregistrări a ceea ce am simțit și văzut, mulți dintre noi am fi probabil copleșiți sau chiar oripilați de ceea ce se întâmplă. Dar am ajuns în pragul vârstei de opt ani cu voie bună. Deși aveam primul mijloc de locomoție, prima zi de școală și prima mea căsnicie... prima mașină, prima slujbă și prima indiscreție sexuală erau încă departe.

Viața era frumoasă. Și mă iubeam așa cum eram.

2. Gutter chic¹

Când am împlinit douăzeci și cinci de ani mă uram pentru ceea ce eram. Eram scârbită de fiecare lucru din viața mea.

¹ Stil vestimentar lansat de John Galliano în 2000, denumit și *urban couture*.